

De tre lykkebørn

Fra Grimms Eventyr.

Der var engang en mand, som kaldte på sine tre sønner og gav den ældste en hane, den anden en le og den tredje en kat. »Jeg er nu gammel og vil gerne sørge for jer, før jeg dør,« sagde han. »Penge har jeg ikke, og det, jeg giver jer, har tilsyneladende ringe værdi, men det kommer blot an på at bære sig fornuftigt ad. Find et land, hvor sådanne ting ikke kendes, så er jeres lykke gjort.« Da faderen var død vandrede den ældste af sted med sin hane, men den var godt nok kendt, hvor han kom frem. I lang afstand så han den sidde på byens tårne og dreje sig for vinden, i landsbyerne hørte han den gale og ikke et eneste menneske faldt på at undre sig over hans dyr, så det så rigtig nok ikke ud, som om han skulle gøre sin lykke dermed. Til sidst kom han dog ud på en ø, hvor folkene aldrig nogensinde havde set en hane og ikke engang kunne inddele tiden. De vidste nok, når det var morgen og aften, men når de ikke sov om natten, kunne de slet ikke hitte ud af tiden. »Sikken et dejligt dyr,« sagde han, »det har en rubinrød krone på hovedet og sporer som en ridder. Om natten kalder det tre gange på bestemte tider, sidste gang lidt før solen står op. Og når det råber om dagen, kan I være vis på, at vejret forandrer sig.« Folkene syntes godt om hanen og sov ikke en hel nat og morede sig kongeligt ved at høre hanen fortælle dem højt og lydeligt kl. to og fire og seks, hvordan tiden gik. De spurgte ham om dyret ikke var til salg, og hvad han forlangte for det. »Så meget guld, som et æsel kan bære,« svarede han. »Det er jo en latterlig lille pris for sådan et kostbart dyr,« råbte de allesammen og gav ham, hvad han ønskede.

Da han kom hjem med al den rigdom, blev hans brødre meget forundrede, og den næstældste sagde: »Jeg vil også ud og se, om min le kan meje ligeså meget af til mig.« Det så imidlertid ikke ud til det, for alle vegne mødte han bønder som lige så godt havde en le på skulderen som han. Til sidst kom han til en ø, hvor folkene aldrig havde set en le. Når kornet var modent, kørte de kanoner ud på marken og skød det ned. Men det var jo slet ikke hensigtsmæssigt, nogle skud gik i luften, andre traf aksene i stedet for strået, og så gjorde det jo et forbistret spektakel. Manden gav sig så til at meje ganske stille så rask, han kunne, og folkene var lige ved at tabe næse og mund af forundring. De ville gerne give ham alt, hvad han ønskede, for leen, og han fik en hest belæsset med så meget guld, den kunne bære.

Den tredje bror ville nu også prøve sin lykke med katten. Det gik ham ligesom de andre, så længe han blev inde på fastlandet nyttede den ham ikke noget, for de havde katte alle vegne og der var oven i købet så mange, at ungerne blev kastet i vandet. Til sidst sejlede han over til en ø, og det traf sig så heldigt, at de slet ikke kendte katte. Musene havde udbredt sig ganske uhindret og dansede rundt på bænke og borde uden at bryde sig om, at folkene var hjemme. Alle mennesker var fortvivlet derafter, og ikke engang kongen i sit slot kunne undgå denne plage. Musene peb i alle kroge og gnavede alt, hvad de kunne få fat i. Katten begyndte nu sin jagt og havde snart ryddet to store sale. Folkene bad kongen købe dette mærkelige dyr og den tredje bror forlangte og fik et muldæsel belæsset med guld og kom således hjem med de allerstørste skatte.

Katten gjorde sig rigtig til gode med musene og dræbte så mange, at de ikke var til at tælle. Til sidst blev den forpustet og tørstig af arbejdet og standsede, strakte hals og råbte: »Mjav.« Dette løjerlige skrig forskrækkede kongen og hele hoffet sådan, at de styrtede ud af slottet. Udenfor holdt de råd om, hvad de skulle gøre, og blev til sidst enige om at sende bud til katten for at spørge, om den ville rømme slottet godvilligt eller om de skulle bruge magt. »Vi vil hellere plages af musene, det er vi jo dog vant til, end give vort liv til pris for sådan et uhyre,« sagde de. En page blev sendt op til katten for at høre dens svar, men den var blevet endnu mere tørstig og svarede blot: »Mjav, mjav.« Pagen syntes, at den sagde: »Nej, nej,« og gik ned og fortalte det til kongen. »Så bruger vi magt,« sagde rådsherrerne. Der blev så kørt kanoner op, og slottet blev skudt i

brand. Da ilden nåede den sal, hvor katten var, sprang den ud ad vinduet og slap helskindet fra det, men folkene blev ved at skyde, lige til slottet var skudt i grus.